

Kedves én!

Elmesélek neked egy történetet. Pontosabban a sajátomat. Arra kérlek, hogy majd harmincöt év múlva olvasd vissza ezeket az apró memoárokat, és emlékezz arra, hogy honnan és hogyan indultál. Az is lehet, hogy amiket a következőkben fogok elmesélni, azokra te már nem is fogsz emlékezni. Hát arra hívlak, hogy emlékezzünk most együtt.

Idén töltöm a húszat. Elég ijesztő belegondolni abba, hogy két évtized alatt mennyi minden történt velem. Kicsit még mindig azt érzem, hogy tizenhat vagyok. Jó, tudom, a húsz sem valami sok, főleg egy ötvenöt mellett, de most valahogy mégis nagyon nagy számnak érzem. Talán azért is ijeszt meg engem annyira, mert ahogy átlépek majd a küszöbét ennek a kerek számnak, egyre közelebb kerülök azokfelé a bizonyos felnőttes dolgok felé. Család, gyerek, ez meg az. Durva belegondolni, hogy az én anyukám huszonnégy évesen ment férjhez. Az tőlem csak négy évnnyire van! Viszont az az igazság, hogy a félelem mellett bennem van a kíváncsiság és a rejtett vágy is ezek iránt. Szeretnék már saját családot alapítani, saját házban lakni, szeretgetni a piciket. Tudod, ilyen tipikusan csajos dolgok. Bennem van a vágy arra, hogy sikeres legyek abban, amit csinállok, bármi legyen is az majd a jövőben. Mert hát igen, be kell vallanom, hogy még nem feltétlenül tudom mi lesz az. Hogy tanulok-e becsületesen? Persze, és még hozzá nagyon nagy szeretettel. Leköt az, amivel foglalkozok, csak nem látom azt, hogy mit tudok majd ezzel a diplomával pontosan kezdeni. Mesteri? Mehet. Doktori? Meglátjuk. Új egyetem? Benne van a pakliban. Mindig mondták, hogy szeretnek engem a kisgyerekek, de ezt soha nem akartam elhinni senkinek. Talán azért, mert egyke vagyok, és hát egy egyke gyerek mégis hogyan tudna önmagán kívül mással is foglalkozni? Vagy talán csak nem volt annyi önbizalmam, hogy ezt beismerjem magamnak. Nem tudom, a lényeg az, hogy mostmár én is elhiszem, és szívesen is vagyok gyerekek társaságában. Meglepően sokat lehet tanulni tőlük. Szeretem mert másképp látják a világot, és mintha valami rejtett képességük lenne az, hogy segítsenek ebben neked is. Szóval visszakanyarodva az első gondolatmenetemhez, könnyen lehet, hogy beiratkozok gyógypedára is. Tudod volt alkalmam együtt dolgozni sérült gyerekekkel és nagyon megérintettek. A másik okom pedig természetesen a lovak. Hiányoznak. És fantasztikus azt látni amikor a gyerekek a lovak közelében idővel felszabadulnak, megbátorodnak, kikapcsolódnak. Szóval igen, a lovasterápiák, amiket apa elkezdett, eleinte talán untattak, de ma már érzem a súlyát és a miértjét.

Az, hogy idén töltöm a húszat csak az egyik aprócska változás a sok közül, ami még idén fog velem történni, vagy azok közül, amik már meg is történtek. A D.-ben eltöltött tizennyolc év után elköltözünk onnan. Szerencsére egy olyan helyre, amit igazából a második otthonnak tekintettem. U.-en jártam az iskolát, ott él a legtöbb barátom, egy csomó emlék oda köt, de ettől függetlenül nehéz lesz ott hagyni a jól megszokott családi házat. Persze mindig tudtam, hogy ez a pillanat el fog érkezni, mert hát ez a sorsa egy papgyereknek. A családi ház csak egy ideig családi ház. Idővel mások fognak ott lakni, és majd azoknak a gyerekeknek lesz az otthonuk. Én csak azt reméltem, hogy majd meg fogom tudni mutatni a gyerekeimnek a kislánykori szobámat, a kertet, ahol játszódtam, és a falut, ami annyi mindennek volt a helyszíne az életemben, és ami annyi mindenre megtanított. Viszont így, hogy majdnem két évtizede élek (ez kissé komikus így leírva), elfogadom és csak remélni tudom, hogy a következő családnak, aki beköltözik majd oda, ugyanennyi sok szép emléket ad az a hely, mint azt nekem is tette. Persze én most a helyről beszélek, de az ott élő emberek is fognak hiányozni. A rövidke csevegések a kapualjakban, a finom simogatások templomból kijövetelkor, a nyár esti csordavárások közösen, és még sorolhatnám, sorolhatnám... Így fog élni bennem D. örökre, ilyen élénken és szeretettel teljesen, annak ellenére, hogy nem indokolatlanul költözünk el onnan. Mondani szokás, hogy a jóhoz társul a rossz, s ez valahogy így van jól. Én csak azt bánom, hogy a rossz képes volt egy egész család életét felborítani. De ki vagyok én, hogy ítélkezzek, hiszen a kockának két oldala van. Hát így búcsúzok én tőled D., jó volt veled!

Egy harmadik dolog, ami teljes mértékben felborította a mostani életemet, hogy felkerültem K. egyetemre. Meglepően jól boldogulok, nehogy azt hidd, hogy nem! Eleinte döcögős volt az út, azt nem tagadom. Főleg, hogy érettségi utánig nem is ide készültem. V. képzeltem el a jövőmet, mégpedig doktornéniként. Jó nagy változás, ugye? Hát igen, jól ledöbrent mindenki, amikor ki mertem mondani (mert természetesen ez sem ment egyik percről a másikra), hogy mégsem azt akarom csinálni, és inkább a bölcsészkart választottam. Pánik? Nemhiszem. Csupán megéreztem azt, hogy mekkora felelősség az élet. Mert mi van, ha nem jól döntök? Lehet egyáltalán jól dönteni? Az igazi indokot mai napig nem tudom elmondani. Egyszerűen éreztem. Talán, ha olyan szüleim lettek volna, akik erőltetik, akkor oda megyek és végig csinálom, de hála értük, mert elfogadnak olyannak amilyen vagyok és nem próbálnak megváltoztatni, és a saját képmásukra formálni. Végül is jól jártam, mert nagyszerű embereket ismerek meg folyamatosan, szeretem azt, amit tanulok, a nagyvárost, azt a sok programot, helyet, amit kínál. Az viszont elég hamar tiszta volt számomra, hogy hosszú távon nem akarok itt élni. Szeretem a szülőföldemet, és szeretnék majd hazamenni, hogy majd ott

éljek a családommal az én kedves kisvárosomban, U.-en. K. mást kínál, itt az élet pörög, elveszel az emberek között, te is csak egy vagy a sokból. Ez néha nagyon jó érzés, valóban, de máskülönben engem nem ez vonz.

Ha már felsorolom azokat a dolgokat, amik nemrégiben, vagy hamarosan megváltoznak, akkor nem felejtetem ki a sorból saját magamat sem. Az eddig említettek is az életemről szóltak, de nem feltétlenül rólam, vagyis a belsőmről. Hozzájárultak a változáshoz, de ha ki kellene emeljek egyvalamit, ami elindított bennem egy nagyon mély folyamatot, akkor az a találkozásom volt E.-vel. Nekem mindig a szüleim voltak a példaképeim, és ez szerintem így is van jól. Apa és anya azok, akik bármi is történik tudom, hogy mindig mellettem lesznek, és feltétel nélkül szeretnek engem. Azonban a család egy elég szűk környezet és egy idő után igényed van arra, hogy mások is hatást gyakoroljanak rád. E. megismerése váratlanul ért, de annál nagyobb pozitív csaldódás volt a számomra. Az önbecsülésem volt az, amit akkor annyira megsértettek, hogy nem voltam képes szeretettel gondolni önmagamra. Így utólag csodálkozom, hogy hogyan voltam akkor képes nyitni egy idegen ember felé. E. volt az, aki rádöbentett arra, hogy a nehézségek után is képes lehet az ember felállni és önmagára szeretettel gondolni. Mert igenis vannak helyzetek, amikor muszáj önmagunkat az előtérbe helyezni és nem engedni azt, hogy elnyomjanak, befolyásoljanak. Mindezt nem azért, mert egoisták vagyunk, hanem azért, hogy egészségesek maradhassunk. Miközben ezt írom eszmélek rá, hogy ezt még soha nem köszöntem meg neki, szóval köszönöm, hogy vagy, és, hogy egy olyan felfogással ajándékoztál meg ami azóta is az életem egyik alappillérét képezi!

Már említettem a szöveg elején a lovakat, és, hogy mennyire hiányoznak nekem. Kiskorom óta lovagolok, és egyszerűen imádom őket. Nem szeretnék hazudni, nem vagyok az a buzgó lovas, aki minden nap lóháton van, de úgy gondolom, hogy az életemben fontos szerepet töltenek be a lovak, pontosabban a lovas pillanatok. Azért is volt jó, hogy a gyerekekkel egyszerre kerültek említésre, mert így még jobban kiéleződik a közöttük levő hasonlóság. Valahogy úgy képzelem a lovakat is, mint a kisgyerekeket: állandó foglalkozást igényelnek, és ha megfelelően figyelsz rájuk ők jeleznek neked, és ha kellő nyitottsággal vagy közöttük akkor nagyon sok mindenre megtanítanak téged. Ha az emlékezetem nem csal akkor tíz éves voltam amikor Kecses lovunkat megvette apukám. Soha nem számoltam össze, hogy hány km-t tehettem meg vele, de súrolhatja az ezret. Végignéztem ahogy felnőtt, formálódott, egyre képzetebb lett és most végignézem azt ahogyan asztmásan szenved és lassacskán kifogy a világból. Fáj és rettentően dühös vagyok azért, hogy miért kell ennek így lennie. De ezzel egyidőben hálás is vagyok, mert tudom, hogy ő egy olyan társ volt az úton, akiben feltétel

nélkül bízhattam. Csak remélni tudom, hogy értette és érezte azt, amit én, amikor elbúcsúztam tőle. Ég veled, lovacsám!

Beszélni önmagamról, az életemről nem egyszerű. Nekem mindig nehéz volt az, hogy kimondjam azt, ami engem zavar, bosszant, vagy sért. Általában mindig annyira gyűjtöm magamban az ilyen sérelmeket, hogy egyszer csak kirobban belőlem. Ezzel csak az a baj, hogy ilyenkor általában mindig bántok valakit, és ezt az érzést utálom elviselni. Általában nagyon nagy az önuralmam, de vannak helyzetek amikor elveszítem a kontrollt. Ezen dolgozom most éppen, és ebben Isten segít nekem. Ebben és sok más mindenben. Egyszer a középiskolában kellett írjak egy esszét arról, hogy milyen a kapcsolatom Istennel, és én akkor azt írtam, hogy a vele való kapcsolatomat a legjobban a nevem tükrözi, aminek jelentése Isten ajándéka. Én hiszek abban, hogy a neveink erőt adnak nekünk és felruháznak egy bizonyos kisugárzással. Pár évvel ezelőtt egy könyvvásárlás alkalmával a kezembe került egy idézet, ami mély nyomot hagyott bennem, segített megérteni önmagamot és rámutatott arra, hogy mi is lehet az én feladatom az életben: „Mérhetetlen szeretetétésséggel születtem, és emésztő vággyal, hogy szeretetet adjak.” - Audrey Hepburn. Istennek hála olyan emberek vesznek körbe, akiktől annyi szeretetet kapok, hogy néha azt be sem tudom fogadni. Én is törekszek arra, hogy egy olyan ember lehessen, aki mindenkihez, minden helyzetben képes szeretettel odafordulni.

Kiskoromban, és egyébként most is, nagyon szerettem hallgatni mások élettörténetét. Anya, apa és nagyi esténként, vacsora után mindig meséltek nekem. Általában a gyerekkoruk volt a téma, vagy esetleg a fiatal éveik. Órák hosszat képes voltam hallgatni ahogy elmesélik újra és újra ugyanazokat a történeteket. Így utólag már értem, hogy azok a beszélgetések el-el indítottak bennem valamit. Talán az is lehet, hogy pont a szüleim egyetemi történetei befolyásoltak abban, hogy Kolozsvárra jöjjenek tanulni, és nagymamám cukrászdás sztorijai miatt szeretnék majd én is egy éttermet nyitni. Igen, vannak ilyen vágyaim is! Amióta egyetemen vagyok igyekszem odafigyelni arra, hogy mit és hogyan étkezek. Ennek van egészségügyi háttere is. Két évvel ezelőtt kiderült egy nőgyógyászati vizsgálat során, hogy PCOS-em van. Ez egy olyan betegség, ami felborítja a hormonháztartásodat, azonban megfelelő étrenddel és kellő odafigyeléssel lehet korrigálni. A ijesztő dolog ebben csak az, hogyha én jelenleg szeretnék gyereket vállalni (ami hangsúlyozom, még nincs témában), akkor nagy valószínűséggel nem lehetne, vagy csak nagyon kis eséllyel. Ez a betegség tehát folyamatosan tanít arra, hogy muszáj odafigyelnem a testemre, és ha jelez, akkor azt észre kell vennem, és megfelelően le kell reagálnom. Szóval amióta elkezdtem odafigyelni az étkezésemre, egyre többet kísérletezek az ételekkel, és rájöttem, hogy nagyon szeretek főzni,

és persze enni is. Majd egyszer, szeretnék egy olyan éttermet nyitni, ahol az egyszerű ételek vannak az előtérben, és a hely maga családias, otthonos. Valójában azt akarom, hogy tükrözze azt, aki én vagyok. Mindig voltak különös vágyaim, álmaim, de anyukám arra tanított, hogy merjek nagyokat gondolni és remélni, mert ha eléggé akarunk valamit, akkor azt majd a jó Isten megadja a számunkra. Hát én nem félek használni a fantáziámat, sőt!

Most, hogy felelevenítettem jó pár emléket, engeddd meg, hogy írjak arról, hogy miket tartok szem előtt a fejlődésemben, és, hogy milyen szeretnék lenni akár harmincöt év múlva is.

Először is nagyon fontos számomra a hitelesség. Nem szeretnék semmiképpen sem egy olyan életet, ami kívülről ragyog és makulátlan, de belül szertefoszlik. Ez vonatkozhat a családomra, a munkámra, valójában mindenre, ami velem kapcsolatos. Fontosnak tartom azt, hogy ha valamiről beszélsz, akkor azt a tetteid is tükrözzék. Ha nem tiszteled a saját szavadat annyira, hogy betartsd, akkor valószínű, hogy a másokkal szembeni ígéreteidet sem fogod. Itt jön képbe a becsületesség is, amit szintén nagyon nagyra tartok.

Azt mindenképpen tudom, hogy képes lennék félretenni mindent, ha gyerekeim születnének. A karrieremtől kezdve bármit. Persze, az önmegvalósítás is rendkívül fontos, de talán napjainkban már sokkal többet tehetünk a világunk javulásáért, ha nem egyedi sikereket kergetünk, hanem odafigyelünk a jövő nemzedékének felnevelésére. Ezért is fontos az, hogy hitelesek és becsületesek legyünk.

Ha már szóba kerültek a gyerekek, akkor azt szeretném kihangsúlyozni, hogy nem szeretnék sok gyereket felnevelni. Persze tudom, hogy ezeket soha nem lehet előre meghatározni, mert ha benne vagy az adott szituációban akkor változhat a véleményed, de én szeretek előre kigondolni és eltervezni dolgokat. Nem esek kétségbe, ha másképpen fog történni valami, de magabiztosságot ad a tény, hogy nekem már van egy elképzelésem az adott dolgról. A gyerekvállalással is így vagyok. Egyke lévén mindenképpen több gyereket szeretnék. Mindig vágytam egy igazi testvérré (itt az igazit azért írtam oda, mert K. és az ő testvérei mindig kiemelték, hogy mivel én egyke vagyok lesznek ők az én testvéreim), és nagyon szeretném, ha a gyerekeim megtapasztalhatnák azt az érzést, ami nekem nem adatott meg. Egynél tehát több, de háromnál semmiképp. Tudom, hogy mostanában „divat” sok gyereket vállalni, de belegondolva abba, hogy a mai világunk mennyire rohanós, és ismerve magamat, hogy nekem mennyire szükségem van néha egy kis csendességre, belátom azt, hogy ha három gyereknél többet kellene neveljek, akkor az már nem a kiegyensúlyozott kategóriába tartozna.

Kiemelném, hogy ezek csak tervek, és igyekszem nem számadatként kezelni egy emberi életet, amiről majd mellesleg nekem kell gondoskodni.

Sokszor kérdezik már tőlem, hogy mikor házasodok. Na de most őszintén, hát húsz éves sem vagyok! Az ezzel kapcsolatos terveim még kuszák. Mindenképpen egyetem után, szépen sorban haladva az élet lépcsőfokain.

De sajnos az élet lépcsőfokai is kiszámíthatatlanok. Erre akkor döbbsentem rá úgy igazán, amikor nagymamám rákos lett és kis idő elmúltával elveszítettük. Rá egy évre pedig a másik nagymamámnál is rákot diagnosztizáltak, de őt sikeresen megmentették. Két nagy és két féle lépcsőfok. Ezt azonban nem mi irányítjuk. Vannak helyzetek amikor csak el kell fogadnunk egy dolgot, máskülönben lehetetlen megoldani, vagy feldolgozni azt. Ez a két élethelyzet eszembe juttatta azt a szokást, amit kiskoromban gyakoroltunk a szüleimmel minden este. Lefekvés előtt, miután elmondtuk az imát, egyesével felsoroltuk azokat a dolgokat amiért aznap hálásak voltunk. Ahogy egyre nagyobb lettem ez a szokásunk abba maradt, de amikor a nagymamám beteg lett, akkor minden nap hálát adtam azért, hogy még láthatom, ölelhetem, és, hogy hallhatom a hangját. Azóta is törekszem minden nap végén valamiért hálát adni. A becsület és a hitelesség mellé tehát a hálaadás is társul.

A háláról mindig a kiskutyám jut az eszembe. Még elemi osztályos tanuló voltam amikor az egyik ismerősünktől ajándékba kaptam Bernit. Minden nap szorgalmasan ettettem, itattam, játszottam vele, majd taníttattam. Bernivel tapasztaltam meg először azt, hogy milyen az igazi hála. Mai napig amikor odahajlok hozzá és megsimogatom, akkor érzem az önzetlen szeretetet, amit irántam érez. Nagyon sok ember tanulhatna tőle. Sajnos azt látom, hogy a szeretet, amit az emberek manapság éreznek már nem feltétlenül önzetlen, hanem inkább érdekközpontú. Szeretnék Bernire hasonlítani és a szeretetemmel önzetlenül megajándékozni mindenkit, akinek szüksége van rá, nem kifejejtve a sorból önmagam sem.

Most, hogy ennyi mindent sikerült elmesélnem a vágyaimról, döntéseimről, érzéseimről, úgy gondolom, hogy talán egy kicsit közelebb kerültél hozzám. Vagy inkább én magamhoz? Lehet, hogy ez az írás nemcsak emlékeztető lesz neked harmincöt év múlva, hanem tükör is. Egy olyan tükör, amibe nem mindig könnyű belenézni, de mégis szükség van rá ahhoz, hogy megláthassam benne azt, aki vagyok, minden hibámmal, vágyammal, érzésemmel együtt.

Ahogy visszatekintek erre a húsz évre, rengeteg érzés keveredik bennem: hála, szomorúság, remény, béke. Minden, amit eddig átéltem, segített abban, hogy azzá váljak, aki most vagyok.

Még a fájdalmas dolgok is, hiszen ahogyan azt már mondtam: a kockának nem csak egy oldala van. Ezek a veszteségek, döntések, megtanítottak arra, hogy milyen értékes is az élet, hiszen az idő múlását nem csak veszteséggként, hanem ajándékként is fel lehet fogni.

Remélem azt, hogy amikor ezt majd harmincöt év múlva újraolvasod, nemcsak az emlékek ragadnak meg téged, hanem az is, amit annyira megakartam mutatni: hogy ki vagyok én. És ha netalán teljesen másképp alakult volna az életem, mint ahogy azt én most elképzelem, az sem baj. Viszont ne hanyagold el ezeket az álmokat, mert nem hiába kaptad őket.

Emlékezz erre a húsz éves lányra, akinek a hitelesség, becsületesség, hála és az önzetlen szeretet volt a fontos. Arra a lányra emlékezz, aki bár nem volt tökéletes, de mert álmodozni, változtatni, és szeretni. Aki hitt abban, hogy az életet minden nehézség ellenére is lehet szépen élni. De legfőképpen arra kérek, hogy ne veszítsd el a hitedet sem önmagad, sem mások, sem a jó Isten iránt.

Befejezésképpen pedig idézném azt, amit a nagykorúsítási beszédemben mondtam el: „Most pedig itt állok, a jövő titkainak teljes kavalkádjában, megtorpanva egy olyan ponton, ahol azt érzem, hogy a szívem egyik fele még mindig azé az 5 éves kislányé, aki az ábrándok világában él, a másik fele pedig már azé a fiatal felnőtté, aki már a felelősség terhét is vállalva szárnyalna álmai, vágyai irányába. Mert ez az élet, ugye?” Tartsd életben ezt az öt éves kislányt, és ezt a fiatal felnőttet is, és ha majd egyszer a gyerekeid, netalán majd az unokáid mesét kérnének tőled, mondd el nekik ezt a történetet. Azt, hogy hogyan lettél azzá, aki most vagy, mert emlékezz, hogy az Úr is azt mondá: Vagyok, aki vagyok.

Szeretettel,

Én

Kolozsvár, 2025